

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud ve Strakonicih rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Volkem ve věci

žalobkyně: **PROFI CREDIT Czech, a.s.**, IČO 61860069
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha 1 - Malá Strana
zastoupená advokátkou Mgr. Martou Ondačkovou
sídlem Thunovská 192/27, 118 00 Praha 1

proti
žalované:

bytem

o zaplacení 22 545 Kč s příslušenstvím

takto:

- I. Žaloba, aby žalovaná byla povinna zaplatit žalobkyni částku ve výši 20 963 Kč se zákonným úrokem z prodlení z částky 20 963 Kč ve výši 11,5 % ročně od 26. 11. 2025 do zaplacení a dále částku ve výši 1 582,07 Kč a úrok ve výši 10 % ročně z částky 8 440,27 Kč od 26. 11. 2025 do zaplacení, maximálně do doby, kdy tento úrok za dobu od 26. 11. 2025 dosáhne částky 32 443,20 Kč, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se na žalované domáhá zaplacení částky 22 545 Kč s příslušenstvím s tím, že mezi žalobkyní jako věřitelem a žalovanou jako klientem byla dne [REDACTED] prostřednictvím emailové komunikace za použití jedinečného kódu uzavřena smlouva o úvěru č. [REDACTED], na základě níž byl žalované poskytnut úvěr ve výši 10 000 Kč. Žalovaná se zavázala uhradit poskytnutý úvěr a úrok za poskytnutí úvěru ve výši 120,44 % ročně, a to ve 36 měsíčních splátkách ve výši 751 Kč splatných vždy k 17. dni v měsíci počínaje měsícem duben 2019. Úvěruschopnost žalované byla žalobkyní před poskytnutím úvěru prověřena na základě dokladů a informací získaných od

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Diana Němcová

žalované a v NRKI a v insolvenčním rejstříku s tím, že platební schopnosti žalované byly posouzeny jako dostatečné. Žalované byla žádost o úvěr schválena. Žalovaná na předmětný úvěr uhradila celkem 10 721,77 Kč. Žalobkyně dále požaduje smluvní pokutu ve výši 249 Kč z důvodu prodlení s úhradou splátky č. 15. V souvislosti prodlením žalobkyně dále požaduje uhrazení náhrady nákladů ve výši 4 400 Kč. Jelikož se žalovaná dostala do prodlení přesahující 65 dnů u splátky č. 14 splatné dne 17. 5. 2020, došlo ze strany žalobkyně k datu 24. 11. 2025 k zesplatnění celého úvěru. Nesplacená jistina a nezaplacené úroky se staly součástí nové jistiny ve výši 16 314,23 Kč. Žalobkyně dále požaduje smluvní pokutu ve výši 0,1 % z dlužné jistiny za každý den prodlení od 26. 11. 2025 ke dni vyhotovení žaloby (2. 3. 2026) ve výši 1 582,07 Kč. Dále úrok za poskytnutí úvěru z částky odpovídající zbývajícím dlužné původní jistině ve výši 8 440,27 Kč od 26. 11. 2025 do zaplacení ve výši 10 % a dále zákonný úrok z prodlení z částky 20 963 Kč.

2. Žalovaná se vyjádřila, pohledávku nespороvala, uvedla, že je v tíživé finanční situaci a vyřizuje si insolvenční.
3. Z provedených důkazů dospěl soud k následujícím skutkovým zjištěním:
4. Mezi žalobkyní a žalovanou byla uzavřena smlouva o úvěru č. [REDAKCE] dne [REDAKCE]. Celková výše úvěru činila 10 000 Kč, celková částka, kterou měla žalovaná zaplatit činila 27 036 Kč, a to ve 36 měsíčních splátkách po 751 Kč. Splatnost jednotlivých splátek byla stanovena k 17. dni v měsíci, počínaje měsícem následujícím po měsíci, ve kterém byl spotřebitelský úvěr vyplacen. Zápůjční úroková sazba byla sjednána ve výši 120,44 % ročně, RPSN činilo 120,44 %. V případě prodlení klienta s úhradou splátky o více než 30 dnů byla smlouvou ujednána povinnost úvěrovaného zaplatit smluvní pokutu ve výši 249 Kč za každou splátku ohledně níž se dostal do prodlení přesahujícího 30 dnů. V souvislosti s prodlením bylo ujednáno taktéž právo poskytovatele úvěru na uhrazení účelně vynaložených nákladů vzniklých s prodlením u každé splátky, u které se úvěrovaný ocitl v prodlení o více než 15 dnů, ve výši 200 Kč. V případě prodlení o délce 65 dnů bylo ujednáno automatické zesplatnění celého úvěru, a to jistiny úvěru, veškerých úroků, smluvních pokut a náhrad nákladů, tyto se stávají novou jistinou úvěru. Současně s tímto vzniká úvěrovanému povinnost zaplatit poskytovateli úvěru smluvní pokutu ve výši 0,1 % denně z dlužné nové jistiny ode dne následujícího po dni zesplatnění úvěru až do jejího zaplacení. (zjištěno z Návrhu na uzavření smlouvy o úvěru/Smlouvy o úvěru).
5. Totožnost žalované byla ověřena fotografií občanského průkazu (zjištěno z fotografie občanského průkazu žalované).
6. Při hodnocení žalované bylo vycházeno z jejího pravidelného čistého měsíčního příjmu ve výši 14 800 Kč, výše životního minima byla stanovena na částku 3 410 Kč, výdaje na děti byly započteny částkou 2 000 Kč, náklady na bydlení činily 2 000 Kč, splátky žádné. Celkové výdaje činily 7 410 Kč, rezerva činila 1 000 Kč, volné zdroje činily 6 390 Kč. Žalovaná uvedla, že má výuční list, bydlí v pronájmu, žije sama a je zaměstnána u zaměstnavatele [REDAKCE] (zjištěno z dokumentu Hodnocení klienta). Tvzení žalované o příjmu byla doložena pracovní smlouvou, opisy obrazovky z internetového bankovníctví a výplatními páskami (zjištěno z fotek obrazovky, výplatních pásek a pracovní smlouvy ze [REDAKCE]).
7. Žalovanou bylo zaplacen celkem 10 721,77 Kč (zjištěno z karty klienta).
8. Dne 27. 2. 2019 došlo k vyplacení úvěru ve výši 10 000 Kč na účet č. [REDAKCE] (zjištěno z potvrzení Komerční banky, a. s.).
9. Z dalších v řízení provedených důkazů nebyly zjištěny žádné (s ohledem na níže uvedený závěr) rozhodné skutečnosti, případně tyto vyplývají z jiných provedených důkazů.

10. Podle § 86 odst. 1 zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru, poskytovatel před uzavřením smlouvy o spotřebitelském úvěru, nebo změnou závazku z takové smlouvy spočívající ve významném navýšení celkové výše spotřebitelského úvěru posoudí úvěruschopnost spotřebitele na základě nezbytných, spolehlivých, dostatečných a přiměřených informací získaných od spotřebitele, a pokud je to nezbytné s daty umožňující posouzení úvěruschopnosti spotřebitele, nebo i z jiných zdrojů. Poskytovatel poskytne spotřebitelský úvěr jen tehdy, pokud z výsledku posouzení úvěruschopnosti spotřebitele vyplývá, že nejsou důvodné pochybnosti o schopnosti spotřebitele spotřebitelský úvěr splácet. Podle odst. 2 poskytovatel při posouzení úvěruschopnosti spotřebitele posuzuje zejména schopnost spotřebitele splácet sjednané pravidelné splátky spotřebitelského úvěru, a to na základě porovnání příjmů a výdajů spotřebitele a způsobu plnění dosavadních dluhů.
11. Podle § 87 odst. 1 citovaného zákona, poskytne-li poskytovatel spotřebitelský úvěr v rozporu s ustanovením § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě, která běží ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru v době přiměřené jeho možnostem.
12. Podle § 580 odst. 1 o. z. neplatné je právní jednání, které se přičí dobrým mravům, jakožto i právní jednání, které odporuje zákonu, pokud to smysl a účel zákona vyžaduje.
13. Podle § 588 o. z. soud přihlédne i bez návrhu k neplatnosti právního jednání, které se zjevně přičí dobrým mravům, nebo které odporuje zákonu a zjevně narušuje veřejný pořádek. To platí i v případě, že právní jednání zavazuje k plnění od počátku nemožnému.
14. Otázkou nutnosti zkoumat úvěruschopnost žadatelů o úvěr se opakovaně zabývaly vyšší soudy. Soud zde odkazuje například na rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 33 Cdo 2178/2018, 33 Cdo 201/2018, a dále pak na nálezy Ústavního soudu sp. zn. III ÚS 4129/18 ze dne 26. 2. 2019. Tato citovaná rozhodnutí se sice týkala posouzení úvěruschopnosti v režimu podle zákona č. 145/2010 Sb., o spotřebitelském úvěru, ve znění účinném do 30. 11. 2016, ovšem s ohledem na níže uvedené, má soud za to, že závěry těchto rozhodnutí lze vztáhnout i na posouzení úvěruschopnosti v režimu zákona č. 257/2016 Sb., a to z následující důvodů: z rozsudku Soudního dvora Evropské unie 2. senátu ze dne 5. 3. 2020 sp. zn. C – 679/18, vyplývá, že články 8 a 23 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2 008/48/ES ze dne 23. 4. 2008, o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice rady číslo 87/102/EHS, musí být vykládány v tom smyslu, že ukládají vnitrostátním soudům, aby zkoumaly z úřední povinnosti, zda došlo k porušení předsmuvní povinnosti věřitele dle článku 8 citované směrnice, to znamená povinnost řádně posoudit úvěruschopnost spotřebitele, a vyvodil důsledky, které z porušení této povinnosti vyplývají ve vnitrostátním právu, a to za podmínky, že tyto sankce splňují požadavky tohoto článku 23. Články 8 a 23 citované směrnice musí být vykládány v tom smyslu, že brání vnitrostátní úpravě, podle níž se sankce za porušení předsmuvní povinnosti věřitele posoudit úvěruschopnost spotřebitele (tj. neplatnost úvěrové smlouvy ve spojení s povinností tohoto spotřebitele vrátit věřiteli poskytnutou jistinu v době přiměřené jeho možnostem) uplatní pouze za podmínky, že spotřebitel neplatnost namítne, a to v tříleté promlčecí době. Soudní dvůr EU rozhodoval o předběžné otázce, kterou položil Okresní soud v Ostravě a dospěl k závěru, že uvedená směrnice byla do českého právního řádu transponována nedostatečně, když § 87 zákona o spotřebitelském úvěru sice stanoví sankci neplatnosti úvěrové smlouvy, ovšem jen za předpokladu, že se spotřebitel neplatnosti dovolá. Soudní dvůr Evropské unie ještě nad rámec odpovědi na předběžné otázky doplnil, že sankci v podobě ztráty nároku věřitele na ostatní peněžitá plnění považuje za přiměřenou ve smyslu článku 23 směrnice. Je tedy zřejmé, že ustanovení § 86 a 87 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, je třeba vykládat tak, že porušení povinnosti věřitele řádně zkoumat úvěruschopnost žadatele o úvěr před uzavřením úvěrové smlouvy je sankcionováno absolutní neplatností takovéto úvěrové smlouvy, k níž musí soud přihlížet z úřední povinnosti. K totožnému závěru o absolutní neplatnosti

úvěrové smlouvy pro nesplnění povinnosti řádně posoudit úvěruschopnost žadatele o úvěr dospěl rovněž Krajský soud v Českých Budějovicích ve věci sp. zn. 19 Co 637/2020.

15. Soud z dostupných důkazů došel k závěru, že žalobkyně úvěruschopnost žalované řádně nezkoumala. Žalobkyně sice řádně ověřila příjem žalované, nikoli však její výdaje. Zcela nedostatečné je pouhé spolehnutí se na tvrzení žalované a započítání životního minima. Je povinností poskytovatele úvěru vyžadovat doložení údajů poskytnutých spotřebitelem tak, aby si mohl ověřit správnost těchto údajů. Uvedené výdaje na bydlení ve výši 2 000 Kč ověřovány nijak nebyly. Pokud jiné výdaje žalovaná neuvedla, nelze to zhojit tím, že se započítají náklady životního minima, mělo zde nastoupit podrobnější dotazování se na náklady a pokud by žalovaná informace nedoplnila, má toto vést k zamítnutí žádosti o úvěr. Zcela běžně je schopen spotřebitel jistě předložit doklady o svých příjmech (pracovní smlouva, rozhodnutí o dávkách, výpis z účtu apod.) i doklady o svých pravidelných výdajích (vyúčtování telekomunikačních služeb, SIPO, výpis z účtu, ze kterého jsou strhávány ceny za služby, nájemní smlouva, prohlášení rodičů či třetích osob, bydlí-li spotřebitel u nich apod.). Existují výdaje, které nemůže poskytovatel úvěru bez pravdivé informace ze strany spotřebitele ověřit, jako např. v případě, kdy spotřebitel tvrdí, že nemá žádné výdaje s jinými úvěry či půjčkami u subjektů odlišných od poskytovatele úvěru a nemá ani záznamy v rejstřících SOLUS či NRKI, avšak v takovém případě nelze po poskytovateli požadovat, aby podrobně pátral (ostatně to není ani jeho povinnost) o takových závazcích spotřebitele a případné nepravdivé poskytnutí takové informace spotřebitelem nemůže jít k tíži poskytovatele úvěru. Zde však neproběhlo ani základní šetření výdajů žalované, kterým by žalobkyně své povinnosti dostála. Nutno dodat, že náklady na bydlení 2 000 Kč jsou absolutně nedůvěryhodné, nato pro osoby s dítětem v domácnosti.
16. Jelikož soud došel k závěru o absolutní neplatnosti smlouvy, má žalobkyně právo pouze na vrácení poskytnuté jistiny.
17. Žalované byla poskytnuta žalobkyní částka 10 000 Kč, žalovaná dle tvrzení žalobkyně i dle provedených důkazů na předmětný úvěr uhradila celkem částku 10 721,77 Kč, tedy částku převyšující poskytnutou jistinu. Žaloba tak z tohoto důvodu byla v celém rozsahu zamítnuta. Současně soud dodává, že k zamítnutí žaloby by došlo také z důvodu ujednané výše úrokové míry, která mnohonásobně převyšuje výši úrokové sazby stanovenou Českou národní bankou u spotřebitelských úvěrů. Pokud žalovaná napsala, že s pohledávkou souhlasí, tak nejde o uznání co do důvodu a výše, a s ohledem na níže uvedené závěry o absolutní neplatnosti smlouvy ani nelze vydat rozsudek pro uznání, jelikož nemůže být schválen smír).
18. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 2 o. s. ř., kdy byla zcela úspěšná žalovaná, které však žádné náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, a to ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích, prostřednictvím Okresního soudu ve Strakonici. Odvolání je třeba podat ve dvojím vyhotovení.

Nesplní-li žalovaná povinnosti uložené jí tímto rozsudkem v uvedených lhůtách, může se žalobkyně domáhat po jeho právní moci výkonu rozhodnutí u soudu.

Strakonice 27. května 2026

Mgr. Václav Volek v. r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. Diana Němcová